

NIE SME TAKÍ

POSTAVY:

Andrej Gordel

Hana Hamadejová

Anna Sorelová

Opravár

Alžbeta Námešná

17 rokov

alzbeta.namesna@gmail.com

SCÉNA 1

Stredne veľká miestnosť, v nej menšia pohovka, oproti konferenčný stolík, na kraji scény pracovný stôl zaprataný papiermi, za ním regál. Na stoličke sedí muž v začínajúcom strednom veku, ANDREJ GORDEL. Na sebe má pokrčenú košeľu a nohavice. V ruke zvierá mobil, v druhej ruke drží hrnček s kávou. Keď si z nej nervózne odpije, okuliare sa mu od pary zahmlia. Chvíľu čaká, potom na mobile vytočí číslo.

ANDREJ:

Haló?... Ah, čau mami... *(pauza)* áno, ja viem že som nevolal, ale akosi som nestíhal... ááááale hej, mám sa dobre... *(nepresvedčivo)* Podnik? Hej, darí sa nám výborne... Firma sa volá Agromet, mami, už som ti to hovoril! Čože, internet? Nie, tam nie sme, nie každá firma potrebuje byť online. Určite, obchody idú... Katka? *(nervózne sa zasmieje, zahryzne si do pery a poobzerá sa)* Katka sa má skvele, samozrejme... Te-teraz nemôže, totiž, je na pil-čcem povedať, nakupuje, vieš, šla s kamarátkou a ja sa do toho nevyznám... *(krátky nervózny smiech)* Z-zásnuby? *(stuhne)* ale nieeee, mami no tak, veď sa poznáme len dva roky, nie sme pripravení... mami veď vieš, že nechcem mať deti...

(Krátke ticho, ako počúva matku rozprávať, hryzie si do pery a mračí sa, netrpezlivo poklepkáva nohou. Po chvíli ho to prestane baviť.)

ANDREJ: Halooo, si tam? Čo vravíš? *(zvyšší hlas)* Nepočujem ťa! Prepáč, asi je zlý signál alebo čo... Halooo vypadla si mi... zavolám neskôr, okej?

(Zloží, telefón položí na stôl. Hlavu si zúfalo zloží do tváre a zhlboka vzdychne. Potom zdvihne hlavu a odfrkne si.)

ANDREJ: No to si ale dopadol, Andrej! Predstierať pred vlastnou mamou... *(pokrúti hlavou a prevráti do seba zvyšok kávy v hrnčeku)* Ale ako jej má človek povedať, ako je to v skutočnosti? Ťažko... Vždy vo mne videla hrdinu, odvážneho človeka, a teraz... *(odmlčí sa)* Hádám je ľahšie na diaľku ju upokojiť a dúfať, že nepríde až sem. *(znovu si chce odpiť, ale zistí, že už nič nie je a zamračí san a dno hrnčeka.)* Len keby tá realita nebola tak prekliato hnusná.. *(pokrčí plecami, zdvihne sa aj s hrnčekom, vezme mobil a vyjde z miestnosti)*

SCÉNA 2

Tá istá kancelária. Za regálom je spacák, v ktorom spí ANDREJ. Chrápe. Cez stoličku má prehodené sako, vedľa neho na zemi sú nohavice. Nieкто zaklope na dvere do kancelárie – Andrej sa zahmýri, prevráti sa na chrbát, zachrápe hlasnejšie. Osoba zaklope silnejšie.

HANA: Haló! Je tam nieкто? *(zaklope ešte raz)* Haló!

(Andrej sa zobudí, na chvíľu je dezorientovaný. pozrie sa na hodinky. Zbadá, aký je čas, splaší sa a vstane. Rýchlo si začne navliekať nohavice.)

HANA: Je tam nieкто?

ANDREJ: Áno, isteže, počkajte minútku! Mám súrnu robotu, o chvíľočku...

(Rýchlo si oblečie sako, navlečie si kravatu, spacák zroluje a skryje za regál, zapne počítač a chvíľu náhodne ťuká do klávesov, popresúva po stole pár papierov a nejaké si dá pred seba.)

ANDREJ: Vstúpte!

Do miestnosti vojde HANA. ANDREJ na ňu najskôr letmo pozrie, potom sa pozrie poriadne a vyvalí oči, rozpačito si odkašle a vráti sa k "práci". Dôležito natuká nejaké čísla do počítača, potom papiere odloží na kopu ďalších papierov a pozrie sa na Hanu.

ANDREJ: Môžem vám pomôcť?

HANA: Ehm, áno, iste. Potrebujem dať zaevidovať do systému zmenu školy.

(poobzerá si ho – trojdňové strnisko, na líci čudný červený flák, pokrčená košeľa. Zaostrí dozadu na tašku.) Prepáčte, že sa pýtam, ale tamto je čo? *(ukáže na tašku vzadu. Andrej sa nenápadne posunie nabok a zabráni jej vo výhľade.)*

ANDREJ: Ehm, taška. To-totíž, ja, dnes ráno som pricestoval a nestihol som sa vybaliť a tak... *(neisto sa usmeje. HANA prikývne, nehodí nezaujateľný výraz a začne si obzerať nechty.)*

ANDREJ: Takže, pani, chcem povedať slečna, čo ste to chceli?

(HANA sa na neho pozrie neveriacim a mierne posmešným pohľadom)

HANA: Systém.

ANDREJ: Isteže. Meno?

HANA: Hamadejová.

ANDREJ: Hama- *(pozrie sa na ňu, HANA prevráti očami)*

HANA: Ha-ma-de-jo-vá. Hana.

ANDREJ: Ha- aha, tu ste. Samozrejme. Bydliskom Šoltésyho 5? *(Hana prikývne)* Takže...

HANA: Druhá lekárska v Brne.

ANDREJ: Ale... Tu máte Prahu...

HANA: *(netrpezlivo)* Tam som chodila predtým. Na bakalára. Teraz robím doktorát v Brne.

ANDREJ: *(dôležite)* Isteže. Počkajte chvíľočku... aha, mám to tu. Takže zmena školy, hej?

(Hana ho prepáli pohľadom)

HANA: Áno.

ANDREJ: Tak, máte to tam. Ešte niečo? *(HANA si ho chvíľku obzerá)*

HANA: Nie, ďakujem, to je všetko. *(Zdvihne sa na odchod)* Dovi. A príjemné vybaľovanie!

Odchádza zo scény, popod nos si zamrmle "idiot". ANDREJ len nechápavo pozerá.

SCÉNA 3

Podobná miestnosť, len bez pracovného stola a s hojdacím kreslom. Na scénu vyjde žena v strednom veku, ANNA SORELOVÁ. V ruke drží kopu papierov s notami. Sadne si do kresla.

ANNA:

Madam! Madam, kde si, moja? No kde si? *(na scénu vyjde sivo-čierne mačka a pomaly prejde okolo svojej majiteľky, vyskočí na stolík)* Madam, pod' sem! *(vystrie ruku, mačka sa otočí a potom si sadne na stolík)* Už aj mačka na mňa kašle... *(ANNA sa pousmeje)* No pozrime sa na to. Čo to zajtra budeme so žiakmi brať... *(prehŕňa sa papiermi)* toto sme mali, toto tiež... toto majú starší... Kde je tá skladba? Kurník šopa! *(naštvané hodí papiere na stôl, mačka sa zľakne)*

a uskočí.) Čo je, čo sa plašíš? Nezapotrešila si mi tie noty, há? Som si istá, že som t'a videla včera čosi obžúvať, veru tak... nepraj si ma, ak to bolo ono!

(pohrozí jej prstom, potom si zloží okuliare a oprie sa na kresle. Chvíľu mlčí)

ANNA: A ved'... Marko môj mi už dlho nezavolať... *(vzdychne si.)* Ale čo. Takmer nikdy nezavolá, ani mater svoju si neváži. *(s nádejou)* A možno – možno len nemal čas, ved' mu zavolám, ten sa ozve, iste len zabudol...

(Vezme do ruky tlačidlový telefón a zavolá synovi. Čaká – čaká – ozve sa odkazová schránka.)

ANNA: *(smutne)* A možno nie. Ale ved', vyčítať mu to nemôžem, už je veľký, vlastný život má... No pod' sem ku mne, Madam. *(mačka sa obzrie, zdvihne sa a preskočí majiteľke do lona. Tam sa usadí a začne priasť).* Aspoň že teba tu mám, všakže. No pod'me - *(položí ju na zem, mačka zaprská)* – ideme pohľadať tie noty. Kam som ich to mohla dať... *(opustí scénu)*

SCÉNA 4

Byt, stredne veľký, podobný ako Annin. Pohovka, stolík, na kraji regál. Otvoria sa dvere a dnu vojde Anna s Andrejom.

ANDREJ: Takže toto je ten byt?

ANNA: Áno. Sedemdesiatdva metrov štvorcových. Tam ďalej je ešte kúpeľňa a kuchyňa.

ANDREJ: *(rozpačito prikývne)* Vy ste teda majiteľka?

ANNA: Nie, majiteľ je teraz na dovolenke. Sme známi, tam ma poprosil, či by som vám to tu neukázala. *(zvedavo si ho obzerá)* Prídete sem aj s priateľkou?

ANDREJ: Č-čože? Nie, eh, nemám priateľku. Totiž, rozišli sme sa.

ANNA: Aká škoda. Bolo by dobré mať tu zase nejakú rodinu s deťmi.

ANDREJ: Aké deti? Nechcem mať deti.

ANNA: Naozaj? No toto! Táto generácia...

Andrej sa poškriabe na zátylku, obzerá sa.

ANDREJ: Takže hovoríte, že je tu aj balkón?

ANNA: Áno, taký menší. Nič extra, ale predpokladám, že viac nepotrebujete, keď už budete sám.

ANDREJ: Je tu aj výt'ah?

ANNA: Isteže, ved' ste sa ním zviezli. Nepochybujem, že máte silnú kondičku, ale ak potrebujete, je vám k dispozícii. Takže? Nast'ahujete sa sem?

ANDREJ: Koľko to teda bude stáť?

ANNA: Dvestopäťdesiat mesačne. Plus voda a elektrina. Spolu niečo cez tristo.

ANDREJ: Čože? To je...

ANNA: Nezarábate dost'?

ANDREJ: Ja- no, samozrejme, že zarábam dost', teda – ale je to veľa!

ANNA: Som si istá, že to pre vás nebude problém. Mimochodom, pekný oblek.

ANDREJ: *(neisto)* Ďakujem

ANNA: Nuž, keby ste mali záujem, ozvite sa. *(ironicky)* Dolu hádam trafíte. Dovidenia!

Andrej odíde.

ANNA: Hádam sa ten chlapík spamätá. Stratený vo svete, akoby mu včely uleteli. *(pokrúti hlavou)* Taký ťuťko. Ale hádam by nám tu neprekážal. To nie ako tá dievčina v byte pod mnou, nevychovaná... No čo už. Hádam to tu s nimi prežijem.

SCÉNA 5

Na scénu vyjde dievča, má rozpustené modré dlhé vlasy – HANA HAMADEJOVÁ. V jednej ruke má gitaru, v druhej zápasník. Sadne si na zem, oprie sa chrbtom o kreslo a začne ladiť gitaru. Potom začne vybrnkávať melódiu. Prestane, v zápisníku nalistuje jednu stranu a znovu začne hrať, do toho spieva.

HANA:

Bola som tam, kde si sa neodvážil ísť, bola som tam, kde tvoje slnko nesvieti, bola som... *(zamračí sa, zahrá znovu jeden akord a pokrúti hlavou.)* Nie nie nie, takto to nebude. *(rozmyšľá)* a ty ani nevieš... *(podráždene zatská)* To sa tam nehodí. Kde sú normálne verše, keď ich potrebujem?! *(odloží gitaru a hlavu si oprie o kreslo).*

HANA:

Len keby toho teraz nebolo tak veľa. Škola, robota, gitara... Písať, ani cvičiť nestíham. Zajtra tá príšerná skúška, bodaj by som ju už mala za sebou. (*odmlčí sa*) Ani Ľuťo nezavolať, že ako žijem. Ale, kašľať naňho, užíva si s frajerkou. Ja som už dávno passé.

Zazvoní mobil. Hana ho zdvihne.

HANA:

Oci? Ahoj, ako sa máš? Ale v pohode, zajtra mám tú skúšku. Hej, som naučená, neboj sa. (*usmeje sa*) Ako sa má malá Nelka? Už niečo povedala? (*zasmeje sa*) No nie, vážne? (*chvíľu mlčí, potom jej úsmev zmizne z tváre.*) Ju mi nespomínaj, oco. Dofrasa, musíš ju vytiahnuť v každom rozhovore? Nemalo by to byť naopak? Rozviedli ste sa, tak prečo sa tvárite ako BFF? To mi je jedno! Kašlem na tie problémy, jasné? (*ironicky*) Inak záchvaty mám stále, ďakujem za opýtanie. To nie je ako chrípka, oco. (*mlčí Nahnevane.*) Jasné oco, bež si plniť otcovské povinnosti. Aspoň raz. (*zloží*)

SCÉNA 6

HANINA izba. Hana sedí na zemi a opakuje si učivo z biológie. Zrazu niekto zaklope na dvere. Hana sa zdvihne, pride k dverám a otvorí ich.

ANNA: Dobrý deň, prepáčte, že vás otravujem.

HANA si ju premeria a spýtavo zdvihne obočie.

HANA: Želáte si?

ANNA: Ja len, že včera tu bol nejaký hluk, niekto tu nahlas dupotal a a púšťal si hlasnú hudbu... Tak som sa len chcela spýtať-

HANA: Či som to nebola ja?

ANNA: Áno. Mám isté podozrenie-

HANA: (*pobavene*) Aké?

ANNA: Isteže chápem, že mladí ľudia sa potrebujú vyburit' - (*Hana si odfrkne.*)

ANNA: (*dotknuto*) Čo je?

HANA: Nič, nič. Pokračujte.

ANNA: Aha. No, chápem, že máte veľa energie, len vás chcem poprosiť, či by ste-

HANA: Nebola som to ja.

ANNA: Ste si istá?

HANA (*ironicky*) Pokiaľ viem, pamäť mi slúži dobre. Včera som tu nebola.

ANNA: Isteže, rozumiem, viete, ja len aby tu nebol rámus, my starší potrebujeme spať-

HANA: Ešte niečo?

ANNA: Nie. (*Hana za ňou začne zatvárať dvere*).

HANA: Tak teda dov-

ANNA: (*zastaví dvere*) Máte to tu veľmi pekné.

HANA: (*netrpezlivo*) Ďakujem. (*vyčkáva*)

ANNA: Ten koberec sa mi veľmi páči.

HANA: Žiaľ, nie je na predaj. Ešte niečo? Nie? Dovidenia! (*zatresne dvere*)

Príšerná stará babizňa, nos pchá všade. (*vezme gitaru a odíde zo scény.*)

SCÉNA 7 – výťah

V malom výťahu sú vedľa seba ANNA a ANDREJ. Pozerajú sa pred seba, ignorujú jeden druhého. Výťah zastane a nastúpi Hana so zošitmi a papiermi v rukách. Keď zbadá tých dvoch zamračí sa, vzdychne si a vojde dnu. Výťah pokračuje.

ANDREJ nervózne poklepkáva nohou, HANA zhlboka dýcha a hryzie si nechty, ANNA civie do prázdna. Po chvíľke zagáni na Andrejovu nohu a netrpezlivo si vzdychne. Zrazu výťah zastane.

HANA: (*vystrašene*) Čo sa to tu deje?

ANNA: Zastal.

HANA: To vidím, ale prečo tu? Prečo sa neotvoril? Čo sa deje?

ANDREJ: Asi sa zasekol.

HANA: Dofrasa, čo budeme teraz robiť? Sakra! (*roztrasene dýcha*)

ANNA: Hlavne su upokojte, dobre? Dostaneme sa odtiaľto, nebojte sa. Nepanikárte.

HANA: Vám sa to ľahko hovorí! (*zadržiava slzy*)

ANDREJ: Aha, pozrite, je tu číslo, skúsím naň zavolať.

HANA: Dajte sem (*vezme mu mobil*)

ANNA: (rozhorčene) No toto!

Hana vyťuká číslo a zavolá. Čaká.

HANA: Nedvíhajú.

ANDREJ: Ukážte, zavolám ja. (vytočí číslo) Haló, výťahová služba? Volám kvôli zaseknutému výťahu. Nevieť približne okolo piateho posch- Ste tam? Haló, počujeme sa? (pozrie sa na mobil) Vypadol mi, je tu zlý signál!

HANA: Doriti!

ANNA: Pozor na jazyk! (Hana ju ignoruje. Zhodí papiere na zem.)

HANA: Už len toto mi chýbalo! Zmeškám skúšku, minie sa mi kyslík, udusím sa tu!

ANNA: Slečna, upokojte sa, prosím vás.

HANA: *nahnevane* Nehovorte mi, čo mám robiť!

Anna na ňu urazene hľadá.

ANNA: No dovoľte!

HANA: Tieto vaše reči ma určite neupokoja, ak ste si nevšimli.

Anna si niečo zamrmle popod nos.

HANA: Čo ste to vraveli?

ANNA: Ale nič.

HANA sa začne prechádzať hore-dolu, kríva na jednu nohu.

ANDREJ: Ste v poriadku?

HANA: (*hystericky*) Jasné, že nie som v pohode, vyzerám byť v pohode? Ako môže byť klaustrofobik v zaseknutom výťahu v pohode?!

ANDREJ: (*necháľavo*) Vy máte klaustrofóbiu?

HANA: (*naštvané*) Dofrasa áno! (*postaví sa k stene, oprie si o ňu hlavu a začne v duchu počítat' do desať.*) Upokoj sa, upokoj sa, to prejde, nepadá to na teba. Aaaargh! (*rozplače sa*)

Anna a Andrej sa na seba rozpačito pozerú.

ANDREJ: Ak ste klaustrofobička, prečo ste šli výt'ahom? (*Hana naňho zagáni.*)

HANA: Ponáhl'am sa. A mám niečo s členkom, ráno som si ho vyvrtla. Verte mi, desať poschodí sa mi s tým schádzať veru nechce.

ANDREJ:(*súcitne*)Ako sa vám to stalo?

HANA: A čo ja viem, spýtajte sa jeho. Normálne si kráčam, keď sa členok zrazu rozhodol, že zle stúpi. Jeden moment stojím, druhý som vystretá na zemi ako idiot. Au! (*nechtiac silnejšie stúpi na boľavý členok a od bolesti zvráští tvár.*)

ANNA: Dali ste si na to ľad?

HANA: Čože?

ANNA: Ľad. Aspoň na desať minút. Zmierni to bolesť a odpuchne vám.

HANA: Nie, nestihla som. Ponáhl'am sa na skúšku, ktorú očividne aj tak nestihnem. Skade to viete?

ANNA:(*s úsmevom*)Keď človek pracuje s deťmi, všeličomu sa priučí.

HANA: (*zvedavo*) Pracujete v škôlke?

ANNA: Som učiteľka klavíra a gitary. A to niekedy stačí.

HANA: Gitary? Ja... viem, že to znie divne, ale nemohli by ste ma občas učiť? Som samouk a robím to už pár rokov, ale stále to neviem tak, ako by som chcela... teda, ak vám to neprekáža.

ANNA: (*zaskočene*) Nie – isteže nie.

Obe sa obzrú za Andrejom, ktorý si medzitým sadol a vytiahol zápisník a ceruzku. Chvil'ku sa na neho pozerajú.

ANNA: Je to krásne.

ANDREJ: Čože? Aha to, ale, to nič nie je, len také čmáranice...

HANA: Môžem sa pozrieť?

ANDREJ:(*hanblivo*) No, môžete, aj keď to nie je nič extra-

HANA: Vy žartujete! Človeče, veď to je krásne! Fíha!

ANNA: Má pravdu, ste naozajstný talent.

ANDREJ: Eee, ďakujem.

HANA: Chodili ste na nejakú umeleckú školu?

ANDREJ: Nie. Totiž, chvíľku, ale prestal som. Mama vravela, že je to zbytočné. Vraj sa tým neužívím.

HANA: Bez urážky, ale vaša matka nevie, o čom rozpráva. Je to krásne! A to ste nechodili na umeleckú! (*užasnuto krúti hlavou*) Viete, na vás by som nikdy nepovedala, že ste takýto typ. (*k Anne*) Ani o vás, že pracujete s deťmi. A vôbec, ste celkom milá. Prepáčte, že som bola drzá, veľmi ľuďom nedôverujem.

ANNA: Na mnohých by ste viacero vecí nepovedali.

HANA: To je pravda. *_(vráti blok Andrejovi, ktorý si zaujato prezerá jej papiere).*

ANDREJ: Študujete medicínu?

HANA: Veterinu.

ANNA: Máte rada zvieratá?

HANA: Áno, veľmi. (*trochu posmutnie*) Kedysi som mala psa, volal sa Ted. Otrávil sa jedom na myši a kým sme stihli prísť na najbližšiu veterinu, zomrel. Strašne ma to mrzelo, tak som si povedala, že budem zachraňovať tie zvieratá, ktoré môžem.

ANDREJ: To s Tedom ma mrzí.

HANA: Nemusí. Už bol starší, aspoň sa netrápil dlho.

ANNA: Ja mám mačku, volá sa Madam. Je už staršia, ale aspoň mi robí spoločníčku.

ANDREJ: Žijete sama?

ANNA: Áno. S mužom som sa rozviedla, syn mi odišiel... Aspoň už mám pokoj. (*zasmeje sa*)
A vy?

HANA: Sama. Spolubývajúcu mať nechcem, priateľ'a nemám. Ako vravíte, je pokoj.

ANDREJ: Ja som býval s priateľkou. Rozišli sme sa. Teda, ona so mnou. A tak teraz nemám kde bývať.

HANA: V kancelárii...

ANDREJ: ...som spal, áno. Musím uznať, že ste všímavá. Ale asi som tak aj vyzeral, však?
Hana sa zasmeje.

ANNA: Čo teraz? Myslíte, že opravári prídu?

HANA: (*odhodlane*) Musia! Ja tu len tak neskysnem! Kl'udne sa odtiaľto aj vysekám, ak treba.

ANDREJ: Pomôžem vám.

Hana si ho premeria.

HANA: Ste si istý?

ANDREJ: Či som dosť silný? Samozrejme, kedysi som posiloval. Už to nie je to, čo to bývalo, ale predsa len.

Hana užasnuto pokrúti hlavou.

ANDREJ: Čo?

HANA: Ja len... keď som vás prvýkrát stretla, myslela som si, že ste len nejaký ťuťko, čo si nevie dať život dokopy. A teraz – človeče, vy ste plný prekvapení!

ANDREJ: Oprava – naozaj si neviem dať život dohromady. Ved' aha, nemám nikoho, ani byť poriadny... Ale s prekvapeniami, asi máte pravdu. Ved' ani vy nevyzeráte na veterinárku – umelkyňu. A vy – (*obráti sa na Annu*) – nevyzeráte ako mierumilovná učiteľka klavíra.

ANNA: *prekvapene* Naozaj?

HANA: Musím sa priznať, trochu som sa vás bála. Vyzeráte tak – prísne.

Anna sa rozosmeje.

ANNA: No vidíte, nie sme takí, akí sa zdáme, že sme.

ANDREJ: To je pravda. Nie sme takí.

Zvonku sa ktosi ozve.

HLAS: Haló? Ste tam niekto?

HANA: Áno! Kto ste?

HLAS: Prišli sme opraviť výťah. Počkajte minútku, dobre? Chyba bude hore, musím si tam vyšlapať.

HANA: Samozrejme! A nevyvrtnite si členok! (*Rozosmeje sa*).

ANNA: Konečne!

ANDREJ: Veru, ale to trvalo. Aspoň som vás spoznal.

ANNA: Ved' si teraz už aj môžeme tykať, nie?

HANA: Jasné, ja som Hana, teší ma.

ANDREJ: Ja som Andrej.

ANNA: Anna, aj mňa teší.

Odmlčia sa, tentoraz sa spokojne usmievajú. Výťah sa pohne dolu, zastane na ďalšom poschodí. Všetci traja vyjdú von.

ANNA: Tak, a sme tu. Koľké je to poschodie?

OPRAVÁR: Piate, madam.

HANA: Nemôžem sa zviest' až dolu?

OPRAVÁR: Neodporúčam vám to. Výt'ah môže spadnúť až dolu, ublížilo by vám to. *Hanou trhne*. Radšej choďte pekne po svojich.

HANA: *zastoná* Dofrasa!

ANDREJ: Počkaj, zdvihnem ťa.

HANA: Hej! Počka-čo? *Andrej zdvihne Hanu do náruče*. Fuha, vidím, že vám zo sily nebudlo!

Začnú schádzať dolu schodmi – odchádzať zo scény.

ANNA: Nepôjdeme na kávu? Ak máte čas...